

Kun skal jeg bemærke, at jeg finder det ikke tilfredsstillende, at man ogsaa har sat en Dyhde af 3 Favne Vand som Grænse, saa at, hvis denne Dyhde indtræder inden for de 100 Favne fra Land, Eneretten ophører. Det forekommer mig, at man her maatte kunne fastsætte Grænsen til mindst 100 Favne. Som bekendt er der paa enkelte Kyster meget fort ud til dybt Vand, saa at Nalegaardsejeren der maatte kun vil saa Eneret paa en Strækning af 25 Favne, naar Lovforslagets Bestemmelse opretholdes. Det forekommer mig, at man med Billighed overalt kan give ham mindst 100 Favne. Det skulde glæde mig, om det høje Ting ved nærmere Forhandling om dette Punkt maatte komme til den Opfattelse, at skulle vi bort fra denne evige Strid og Splid om Nalegaardspørgsmaalet, saa foreligger her en acceptabel og heldig Løsning. Man maa erindre, at Forslaget ikke er kommet herop som et egentligt Folketingsforslag, men det er kommet herop efter lange og besværlige Forhandlinger, under hvilke der er vist Smødekommunen fra forskellige Sider, som et Tilbud til Landstinget. Naar man siger, at der her gøres et Indgreb i Ejendomsretten, kan jeg ikke indrømme dette, da Ejendomsretten allerede er begrænset efter den nugældende Lov af 5te April 1888, hvorefter enhver har Lov til at fiske, hvor det ikke gør Nalegaardsejeren Støde. Den Ret, Ejeren derefter har, er saa ubestemt, at den har givet Anledning til en Masse Processer, hvorimod man nu giver Ejeren en bestemt og fast Ret, saa at baade han og Fiskerne vide, hvad de have at holde sig til. Om man netop har truffet det ene rigtige, tør jeg ikke sige, men det forekommer mig, at det foreliggende Forslag er et acceptabelt Forslag, som vi bør modtage med Velvilje.

Et andet Punkt, hvori Lovforslaget adskiller sig ret betydeligt fra den nugældende Lov, er Vaadfiskeriet. Bestemmelserne derom tage jo egentlig Sigte paa to forskellige Ting, dels paa at regulere Forholdet mellem Fiskeri med staaende Redskaber og Fiskeri med Vaad, og dels paa at regulere Fredningsforholdene for at hindre en altsfor stærk Udtømmning af Fiskebestanden i vore Farvande. Ved første Ojeblik kunde det synes, og jeg fik ogsaa den Opfattelse af den erede Ministers Ytringer i denne Retning, at

Forslaget i Birteligheden indskrænker Brugen af Vaad; jeg tænker her særlig paa Nalebaad, som spille den langt overvejende Rolle i vort Fiskeri. Dette stemmer imidlertid ikke med min Opfattelse. Det forekommer mig, at naar man ser nærmere paa Sagen, er der i Birteligheden givet en større Ret for Vaadfiskeriet end efter Loven af 1888. Efter denne var Vaadfiskeriet ganske vist tilladt overalt, men det var vel at mærke forbudt for den Fjerdedel af Vandene, som efter Ministerens nærmere Bestemmelse var fredet, og dernæst forbudt i Maanederne Marts, April og Maj. Nu siger man ganske vist, at Vaadfiskeriet er helt forbudt overalt i Tiden fra 15de December til 30te April, men man ophæver Begrebet „de fredede Vand“ — jaaledes har jeg i det mindste forstaaet det — og altsaa saa Fiskerne nu Lov til at fiske overalt paa hele Søterritoriet i Maj Maaned, som netop er den allervigtigste Maaned for Vaadfiskeriet og — man kan ogsaa sige — for Fiskebestanden. Det er efter min Opfattelse en meget betydelig Indrømmelse, man jaaledes gør Vaadfiskeriet og en ret betænkelig Bestemmelse over for de Fredningsbestemmelser, som man hidtil har søgt at gennemføre. Det er allerede fremhævet fra anden Side, at de sagkyndige ikke ere ganske enige med Hensyn til, hvad der er gavnligt for Fredningen, og at Videnstaben endnu ikke er kommen saa vidt, at man ganske sikkert kan pege paa visse Resultater som de ene rigtige. Det er derfor vanskeligt for en Vægmand at tage Standpunkt paa dette Omraade, men min Betænkelse ved Bestemmelsen i § 11 er ganske vist ikke bleven mindre ved at se hen til § 42, hvor de saakaldte laasede Vand, som tidligere ifølge Vedtægter kunde udgøre $\frac{1}{4}$ af de Vand, der kaldt ind under Vedtægterne, nu ere nedsatte til $\frac{1}{6}$; det er altsaa en yderligere Forringelse af det Areal, hvor Fiskebestanden og Fiskeengelen skulde fredes. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt imidlertid udtale, at da jeg, som allerede bemærket, som Vægmand har Vanskelighed ved at tage bestemt Standpunkt her, vil jeg i saa Henseende meget lade mig influere af den højtærede Ministers Stilling lige over for disse Spørgsmaal og hans Meddelelser til det eventuelle Udvalg, idet jeg antager, at han, som har saa mange sagkyndige Rilder